

Albrecht Joachim Krakevitz von

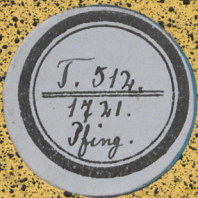
Programma, Qvo Rector Academiae Rostochiensis Albertus Joachim. De Krakevitz, S. S. Th. D. ... in sanctissimo hodierno Pentecostes Festo, Spiritum Sapientiae Et Revelationis ex Eph. I. 17. Civibus Academicis ... hortatur monetque

Rostochii: Typis Joh. Wepplingi, [1721?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1003997759>

Druck Freier Zugang

T. 512.

1721. Pfingsten.

~~A. 1256. 118.~~

H. 17.21

PROGRAMMA,
QVO
RECTOR ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS
ALBERTUS JOACHIM.
DE KRAKEVITZ,

S. S. TH. D. & PROF. DUCAL. PRIM. FCTATIS SUÆ
SENIOR & p. t. DECANUS, CONSISTORII DUCALIS
CONSILIARIUS & ECCLESIARUM DISTRICT.
MECKLENBURG. SUPERINTENDENS;
in sanctissimo hodierno

PENTECOSTES
FESTO
SPIRITUM SAPIENTIÆ

ET
REVELATIONIS
ex Eph. I. 17.
CIVIBUS ACADEMICIS

apprecatur,
utque tanto divino dono se
non indignos exhibeant,
hortatur monetque.

—————
ROSTOCHII, Typis Joh. Wepplingi, SERENISSIMI
PRINCIPIS & ACAD. Typogr.

A. 1256 168

Um, quânam de mate-

riâ, in sacratissimo hoc, quod Ec-
clesia Christiana hodiè celebrat, Pen-
tecostes Festo publicè ad Vos, CI-
VES ACADEMICI ÆSTIMATIS-
SIMI! verba facienda mihi, tam
Rectoralis officii, quam consvetu-

dinis ratione, essent, ut vestram pariter atque meam de-
votam & tempori prælenti congruam meditationem ex-
suscitarem, mecum deliberabam, peropportunè redibat
in memoriam, ante triennium eo ple hoc sanctissimo, quod
jam recurrit, tempore me Spiritum gratiæ & precum ex
Zach. XII. 10. religiosè contemplandum Programmate,
Pentecostali proposuisse. Moxque recordatus, divisi-
ones quidem donorum esse, at eundem tamen Spiritum;
& divisiones operationum, unum tamen DEum esse, qui
operatur omnia in omnibus, *1. Cor. XII. 4. 6.* non incon-
gruè me facturum existimavi, nec intempestivè, si, quem
Paulus quondam Ephesiis apprecatus, Spiritum Sapien-
tiæ & Revelationis ob oculos, non modo corporis, sed
præcipuè mentis nunc ponerem, ut eodem & nos donare
dignetur, DEum, Patrem illum gloriæ, invocans in no-
mine JESU. Audiamus autem ex *Eph. 1. 15. 16. 17.* ipsius
Apostoli verba, scribentis: *Ego etiam, postquam audivi,
vestram fidem in Domino JESU, & dilectionem, quæ erga o-
mnes Sanctos. Non desino gratias agere pro vobis, & mentio-
nem vestri facere in precibus meis, ut DEUS Domini nostri JESU
Christi, Pater gloria, det vobis Spiritum sapientia & revelatio-
nis, in cognitionem Sui.* Occasionem hujus voti fuisse vi-
demus, quod certior factus Apostolus fuerat, de fide &
charitate Ephesiorum, duobus illis Christianorum, postu-
lante mandato divino, *1. Joh. III. 23.* genuinis requisitis:
quæ propter eisdem & v. s. jam elogium sanctorum & fi-
delium

delium tribuerat. Constat equidem ex Actis Apostolorum à Luca descriptis, Paulum ipsum non modo Ephesum venisse ibique per breve aliquod tempus Evangelium de Christo prædicasse, *Cap. XIIX. 19.* sed & cum alterâ vice illuc venisset, diutius ibi substitisse, ita ut ejus concionibus magna tam Judæorum, quam Græcorum Asiaticorum pars ad Christum converteretur, *Cap. XIX. 8. 9. 10.* adeoque per triennium Ecclesiæ ibi Christo collectæ fidelem curam gessisse, *Cap. XX. 31.* Neutiquam tamen istas Ephesiorum qualitates sibi tribuit, aut suæ diligentiae laboribusve, probè sciens, se non nisi ministrum esse, per quem credebant, & sicut Dominus dederat ipsi. *1. Cor. III. 5.* Quemadmodum igitur divinum in illis agnoscebat opus, ita tum gratias pro eodem illius datori indefinenter agit, tum & eundem precatur, qui ceperat in illis opus bonum, ut absolveret usque in diem Jesu Christi, qualia ipsius verba sunt *Phil. 1. 6.* Datorem doni, quod Ephesiis apprecatur, duobus appellat titulis, vocans eum & *DEum Domini nostri Jesu Christi,* & *Patrem gloria.* Non inveniunt, quod quærent, Anti-Trinitarii in eo, cum dicitur *DEus Domini nostri Jesu Christi,* quasi vera sic DEitas Filii negetur, aut subordinatio quædam personarum divinarum inferatur, siquidem sufficere poterat, quod Salvator noster statim vocatur *Dominus,* quod nomen *κύριος* positum absolutum quoddam, supereminens, illimitatum ac independens denotat regimen sive dominium, quale divinum illud est: unde, qui simpliciter ac in eminentiore significato *Dominus* est, is verus, æternus summusque DEus sit, oportet. Sed & ipse Christus, Dominus noster, omnium optimè interpretabitur, quomodo Pater suus DEus dicatur, *Joh. XX. 17.* ita loquutus: *Ascendo ad Patrem meum, & Patrem vestrum, & DEum meum, & DEum vestrum.* Non inelegans est Flacii in hoc dictum meditatio, *Gloss. in Nov. Test. Eph. 1. 17.* Dicitur hoc idè,

quod sicut ille nos exaltando fecit ejusdem Patris secum filios suosque fratres; ita etiam vicissim semet humiliando, servilemque formam accipiendo, eundem nobiscum DEum habuit, seu eidem sese DEo subiecit. Scilicet, Pater est DEus Jesu Christi secundum eam naturam, secundum quam in cœlum hic ascensurus erat: jam verò, ascendere, descendere, de loco ad locum moveri, neque sunt, neque unquam fiunt divinæ naturæ proprietates, testante *Form. Conc. Epit. Art. XIX. p. 606*. Ideoque DEus Christi est Pater, secundum humanam illius naturam, secundum quam Patre inferior est, quemadmodum ipse dicit *Joh. XIV. 28. Pater major me est*. Cum autem Dominus nuncupatur Christus, facile quemlibet intelligere puto, Paulum respicere humanam ejus naturam, quatenus in hypostasi Filii DEI subsistit, cujus unionis hypostaticæ vi tota plenitudo DEitatis corporaliter in ipso habitat, *Col. II. 9*. eiq; data est omnis potestas in cœlo & in terrâ, *Matth. XXIIII. 18*. imò in exaltatione spectatam, quâ DEus eam ex mortuis suscitavit, sedere fecit ad dextram suam in cœlestibus, supra omnem principatum, & potestatem, & virtutem, & dominationem, & omne nomen, quod nominatur, non tantum in seculo hoc, sed etiam in futuro, & omnia subiecit sub pedes illius, illumque dedit caput super omnia Ecclesia; prout Apostolus ipse dominium ejus atque regnandi potestatem postea describit hoc ipso *Cap. I. 20. 21. 22*. Quo autem in statu nihilominus Pater est DEus Domini nostri Jesu Christi, siquidem & in illo Filius subjicitur Patri, *I. Cor. XV. 28*. Post istam appellationem Apostolus eundem doni Ephesiis apprecandi datorem vocat *Patrem gloria*. Pater est non solum Christi, quoad divinam naturam, per æternam in essentiâ suâ generationem; sed etiam nos, tam in universum omnium, per omnipotentem creationem, quam in specie fidelium, per gratiosam adoptionem. Dicitur verò cum addito: Pater gloria, ut distinguatur à communi Patrum conditione, Nam multi quidem

dem sunt patres, unus tamen duntaxat Pater gloriæ: sicuti
multi Reges, sed unus Rex gloriæ; multi domini, aut unus Do-
minus gloriæ. Vocat autem Apostolus DEUM *Patrem gloria*,
non tantum quia gloriosissimus est, & totus mundus gloriã
ipsius plenus. quomodo & dicitur Rex gloriæ, *Pf. XXIV. 7. 10.*
DEUS gloriæ, *Act. VII. 2.* Dominus gloriæ, *1. Cor. II. 8.* cui soli
omnis gloria debetur; verum etiam, quia est auctor omnis
gloriæ, dum, ut æternam gloriam suam hominibus manifesta-
vit, eamque in mundo celebrari, vult; ita & omnes res glorio-
sas, sive præstantes ac salutares nobiscum communicat. Non
incongrue Rob. Rollocus, Scotus, *Comment. in h. l.* heic anno-
tat, titulum hunc esse effectum prioris. *Nam nisi DEUS noster*
factus fuisset Christi DEUS, dum ille noster frater fieret, assumptã
naturã nostrã, profecto nunquam factus fuisset Pater ejus noster Pa-
ter: quæ sunt verba illius. A DEO enim dependent, quæcumq;
gloriosa bona nobis obvenire possunt, sive in præsentem gratiã,
sive in futuro gloriæ Regno, quorum ista ad hæc ordinata
sunt. Inter ista verò, si non primarium, certè primam ordine
est Spiritus sapientiæ ac revelationis, in cognitionem DEI, quem
Ephesiis Paulus apprecatur. Frustrã namq; negatur, gratiam
divinam in salutis nostræ operatione ab illuminatione intelle-
ctus ordiri, tantumque abest ut, emendationem voluntatis eã
priorẽ esse, ullo idoneo ex Scripturis argumento probari possit,
ut potius contrarium Scriptura testetur ac eloquatur tantum
non ubique. Non permittit instituti præsentis ratio, multa,
quæ id probant, coacervare dicta, plurium tamen instar
unicus esse potest locus Col. 1. 9. 10. 11. Propterea etiam nos,
Apostolus scribit, à quã die audivimus, non cessamus pro
vois orare & petere, ut impleamini cognitione volunta-
tis ipsius (DEI) in omni sapientiã & intelligentiã spirituali. Ut
vos ambuletis dignè Domino ad omnem complacentiam, in omni opere
bono fructificantes & crescentes in cognitionem DEI, omni robore
corroborati, juxta robur gloriæ ipsius, in omnem patientiã & lon-
ganimiã cum gaudio. Ecquid clarius his dici potest? Et
anne rerum natura ipsa hoc poscit, ut cognitione DEI antea
im-

imbuatur, cui cultus DEo conveniens inspirandus? Non enim cultus DEo placere potest, qui non provenit ex fide, *Ebr. XI. 6.* fidem autem sine cognitione DEI & Christi dari, impossibile est, *Rom. X. 14.* Et quomodo dignè æstimare aut amare potest, quem non rectè cognovit? Ideoque Paulus in omnibus Epistolis intellectum eorum, ad quos scripsit, de credendis prius informasseprehenditur, quam voluntatem instrueret admonitionibus. Cumque spiritualia eisdem apprecatur bona, vovet ante omnia illis sapientiæ & cognitionis DEI incrementa, manifestissimo argumento, sapientiam & cognitionem DEI primam Christianismi partem omniumque DEo debitorum officiorum fundamentum ac veluti fontem esse. Nec aliam reputemus causam esse, cur Ephesis Apostolus Spiritum sapientiæ ac revelationis fuerit apprecatus. Etenim, *ψυχὴς seu animalis homo non percipit ea, quæ sunt Spiritus DEI; stultitia enim illi sunt; & non potest scire, quia spiritualiter dijudicantur: sicuti scribit 1. Cor. II. 14.* Sed verò, qui salvari cupiunt, eorum imbutos esse cognitione oportet, quemadmodum ipse edixit Salvator noster *Joh. XVII. 3. Hac est æterna vita, ut cognoscant te solum verum DEum, & quem misisti, Jesum Christum.* Quapropter necessum est, ut Spiritus S. illuminet mentes salvandorum, in cognitionem DEI, quò scilicet capere possint salutiferam illam de DEo doctrinam, quam naturaliter non solum ignorant, sed & cuius penitus sunt incapaces. Est equidem illuminatio hæc opus ad extra, indeque toti S.S. Trinitati communis, quam Pater, per Filium, in Spiritu S. in nobis operatur, huic tamen, ceu tertiæ DEitatis personæ per appropriationem tribuitur. Unde in Catechismo suo profitentur nostri; *Credo, me propriis rationis meæ viribus, Jesu Christo Domino meo fidere, aut ad eum accedere, & pervenire, nullo modo posse; Sed Spiritus sanctus per Evangelium me vocavit, suis donis illuminavit, in recta fide sanctificavit, & conservavit: Quemadmodum solet totam Ecclesiam in terrâ vocare, congregare, illuminare, sanctificare, & in Jesu Christo per veram ac unicam fidem conservare.* Hanc tertiã DEitatis personam, cum ceteroquin DEus Trinitus spiritus sit, *Joh. IV. 14.* Apostolum intelli-

intelli-

intelligere, ex eo patet, quod eum & à DEO Patre, & à Do-
mino nostro Jesu Christo distingvit, tanquam à datore do-
num. Vocat eum Spiritum *sapientia ac revelationis*, quæ
duo nomina idem quoad rem exprimunt beneficium ac do-
num, isto substantiam illius, hoc dandi & communicandi
modum significante. Neque poterit ex conjunctâ hac appel-
latione obscurum manere, quamnam intelligat sapientiam,
quâ donandi Ephesi sunt. Non hypostaticam illam, quæ est
Filius DEI; nec æternam illam & infinitam, DEO Patri, Filio
Spirituque S. communem & essentialem, quæ nil aliud est,
quam ipse DEUS solus sapiens; sed finitam, accidentalem, &
exemplarem, quæ quædam est, quantumlibet, juxta 1. Cor.
XIII. 12. in hac hujus vitæ imperfectione, debilis & obscura,
imago essentialis sapientiæ in mente divinâ, quam DEUS per
Spiritum suum in nobis operatur & creat. Divina illa archæ-
typa, ea verò, quâ homines donantur, ectypa sapientia est,
quæ non intelligitur theoretica, in nudâ cognitione DEI &
Salvatoris nostri Christi consistens, cujusmodi & impiorum
sapientia esse potest, sed practica; quæ & lentum gratiæ di-
vinæ secum ferat, ut ex v. 18. & 19. patet; & directa sit ad
pietatem, Tit. I. 1. Hancce sapientiam Spiritus S. operatur in fi-
delibus tanquã mystici corporis Christi membris, quemadmo-
dum idem requievit in ipso Capite, Christo, Es. XI. 2. Nam
Christus eum acceperat, ut ab ipso, ceu Capite, in membra
ipsius totumque corpus diffunderetur. Ut verò constet, quâ
ratione Spiritus DEI hanc in nobis sapientiam operetur, voca-
tur item Spiritus *revelationis*. Revelavit etenim Spiritus S. ver-
bum illud, ex quo quicquid de DEO & Christo ad salutem no-
stram cognitu credituque necessarium est, hauriri debet. 2. Pet.
I. 20. coll. Es. IIX. 21. adeò ut revelatio, neque quoad res, ne-
que quoad verba, per quenquam fiat, nisi per Spiritum S. Et,
si quis veritatem noverit, ex revelatione Spiritus S. eam didice-
rit, oporteat. Idque hodiè non immediatè, sed mediante Verbo,
quod sanctis DEI viris scribendum inspiravit olim, quod insi-
tâ sibi divinitus virtute illuminandi mentes nostras, natura-
liter cæcas & obtenebratas, pollet, 2. Pet. I. 19. Quodque
sufficien-

sufficientissime nos erudire ac instruere potest ad salutem æternam, 2. Tim. III. 15. Nam internus ille Spiritus, immediate agitans in mentibus hominum, quem Fanatici jactant, dudum explosus jam est, suumque ad ortum ablegatus. Ubique enim Apostoli mentionem faciunt revelationis, modum revelandi eum intelligere censendi sunt, qui tempore vel ante, vel post conclusum Canonem congruus est. Ideoque hodiè non nisi mediata, quæ per Scripturam fit, revelatio intelligi potest. Huic Spiritum sapientiæ & revelationis, quem Paulus olim Ephesius suis expetiit, & ego Vobis, **ACADEMICI CIVES ÆSTUMATISSIMI!** ut quo excellentius donum dari non potest, sacratissimo hoc Spiritus S. Festo apprecor, Apostolicaque verba mea faciens, *DEum Domini nostri Jesu Christi, Patrem gloria, supplex veneror devoteque imploro, det vobis Spiritum sapientiæ & revelationis, in cognitionem Sui. Illuminatos oculos mentis vestra, ut vos sciatis, quam sit spes vocationis ipsius, & qua divitiæ hereditatis ipsius in Sanctis. Et qua excellens magnitudo virtutis ipsius erga nos, qui credimus, juxta operationem roboris potentia ipsius. Verùm enim verò, ut ne nos indignos sanctissimo hoc dono reddamus ipsi, sedulo sancteque cavendum nobis est. Bene rectissimeque Coccejus Comment: in Epist. ad Eph. in h. l. §. 185. monet: Diligenter curandum est, ut sobrii simus neque nostras opiniones, quæ nobis aliisve plausibiles videntur, subternamus sapientiæ, quam quarimus, quæ constet, hominem esse à sapientiâ DEi alienissimum. Hoc enim esset cum offendiculo suo in corde & ante oculos posito ad verbum DEi accedere. Quod quum fit, impossibile est, hominem attendere ad verbum DEi, aut id rectè percipere & non corquere aut non ex eo vellicato carpere occasiones neclendorum sophismatum. Neque verò doctrinæ solum falsitate, quæ Spiritui sapientiæ & revelationis in Scripturis loquenti, qui tamen & ipse Spiritus veritatis est, contradicitur, eodem nos indignos facimus, sed vitæ etiam impuritate ac improbitate. Propterea semper mentibus nostris infixum maneat, omnique momento recordermur illius, quod Auctor ille Libri Sapientiæ, nam in hoc apocryphus ceteroquoque liber & Scripturæ canonice & sanctitati DEi omnino conformiter loquitur, Cap. 1. 4. 5. scribit: In malitiosam animam non ingreditur sapientiæ, neque habitat in corpore, quod subjectum peccato. Sanctus enim Spiritus disciplina fugit dolorem, & absistit à cogitationibus non intelligentiæ, & arguitur superveniente iniquitate. Quorum igitur observantes si fuerimus, certi poterimus esse, Spiritum sapientiæ ac revelationis per Verbum suum oculos mentis nostræ illuminaturum esse, ac in omnem ducturum veritatem. Quod ut faxit DEus Domini nostri Jesu Christi, & Pater ille gloriæ, conjunctis precibus unanimiter eundem supplices compellemus; DEus, qui hodierno die corda fidelium S. Spiritus illustratione docuisti, da nobis, in eodem Spiritu rectè sapere & de ejus revelatione ac consolatione semper gaudere, per Christum Dominum nostrum, Amen!*

P. P. Sub Sigillo Rectoratus Academ. prima Pentecostes
Feria d. 1. Junii Anno MDCXXI.

intelligere, ex eo patet, quod eum & à DEO Pat-
mino nostro JESU Christo distingvit, tanquam a-
num. Vocat eum Spiritum *sapientia ac revel-*
duo nomina idem quoad rem exprimunt benefi-
num, isto substantiam illius, hoc dandi & con-
modum significante. Neque poterit ex conjuncti-
latione obscurum manere, quamnam intelligat
quâ donandi Ephesii sunt. Non hypostaticam illam
Filius DEI; nec æternam illam & infinitam, DEO
Spirituque S. communem & essentialem, quæ non
quam ipse DEUS solus sapiens; sed finitam, accid-
exemplarem, quæ quædam est, quantumlibet,
XIII. 12. in hac hujus vitæ imperfectione, debilis
imago essentialis sapientiæ in mente divinâ, quæ
Spiritus suum in nobis operatur & creat. Divin-
typa, ea verò, quâ homines donantur, ectypa
Quæ non intelligitur theoretica, in nudâ cognit-
Salvatoris nostri Christi consistens, cujusmodi
sapientia esse potest, sed practica; quæ & sentum-
vinæ secum ferat, ut ex v. 18. & 19. patet; & di-
pietatem, *Tit. 1. 1.* Hancce sapientiam Spiritus S. op-
delibus tanquã mystici corporis Christi membris,
dum idem requievit in ipso Capite, Christo, *Es.*
Christus eum acceperat, ut ab ipso, ceu Capite
ipsum totumque corpus diffunderetur. Ut verò
ratione Spiritus DEI hanc in nobis sapientiam op-
tur item Spiritus *revelationis*. Revelavit etenim Sp-
bum illud, ex quo quicquid de DEO & Christo ad-
stram cognitu credituque necessarium est, hauriri
I. 20. coll. Es. IIX. 21. adeò ut revelatio, neque qu-
que quoad verba, per quenquam fiat, nisi per Spi-
si quis veritatem noverit, ex revelatione Spiritus S.
rit, oporteat. Idque hodiè non immediatè, sed med-
quod sanctis DEI viris scribendum inspiravit olim
tâ sibi divinitus virtute illuminandi mentes nost-
liter cæcas & obtenebratas, pollet, *2. Pet. 1. 19*

